

РЕШЕНИЕ

№ 973

гр. София, 14.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 31.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1187** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 3466/04.02.2019 г. по описа на АССГ, подадена от В. А. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], чрез адв.В., с която е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, против Столичната дирекция на вътрешните работи, за сумата от 500 лв. Същата се претендира като обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди, вследствие на Заповед № 4332з-504/20.06.2017 г., издадена от Началника на отдел "Пътна полиция" при СДВР, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца, и същата заповед е отменена по съдебен ред с Решение № 5917 от 17.10.2018 г., постановено по адм.дело № 8157/2017 г. по описа на АССГ, влязло в законна сила на 08.11.2018 г.

Ищецът поддържа, че за него са настъпили вредоносни последици, изразяващи се в чувство за несправедливост, накърнено професионално име и чест, накърняване на личното достойнство, неприятни психически изживявания вследствие подигравки на колеги. Същият твърди да е претърпял негативните последици от датата на издаване на отменената като незаконосъобразна заповед за налагане на дисциплинарно наказание – 20.06.2017 г. до датата на влизане в сила на съдебния акт, с който е

отменена заповедта – 08.11.2018 г. От Съда иска да постанови решение, с което да му бъде присъдено исканото обезщетение в размер на 500 лева. В съдебно заседание ищецът не се явява, а процесуалният му представител адв.В. моли Съда да уважи предявения иск, претендира сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение.

Препис от исковата молба е връчен на ответника Столична дирекция на вътрешните работи за отговор. В законоустановения срок е постъпил отговор от СДВР, в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, като се излагат доводи за нейната неоснователност и недоказаност. В съдебно заседание ответникът се представлява от юр.К., който моли съда да отхвърли исковата молба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. излага становище за основателност и доказаност на исковата претенция, но намира, че същата е прекомерна.

След преценка на събраните по делото доказателства, Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 4332з-504/20.06.2017 г. на Началника на отдел "Пътна полиция" при СДВР на В. А. К. е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца. Заповедта е оспорена по съдебен ред и същата е отменена като незаконосъобразна с Решение № 5917 от 17.10.2018 г., постановено по адм.дело № 8157/2017 г. по описа на АССГ, влязло в законна сила на 08.11.2018 г.

За периода от издаване на заповедта (20.06.2017 г.) до отмяната ѝ (08.11.2018 г.), ищецът излага твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в чувство на несправедливост, накърняване на професионалното му име, чест, лично достойнство, както и в преживяване на неприятни психически изживявания. Във връзка с претендираните неимуществени вреди, по искане на ищеца беше допуснат и разпитан свидетелят Б. С. Б..

Свидетелят заяви, че познава ищеца от 2016 г., откогато е започнал да работи в КАТ. Работил е с ищеца в група "Дежурна част и комендатура", отдел "Пътна полиция" при СДВР, като бил и под неговото ръководство, а понякога били заедно и на смяна, както и по време на 24-часови дежурства. При дежурствата на смяна екипът се състои от един дежурен, двама помощник дежурни и други три длъжностни лица, колеги на свидетеля и ищеца. Има служител, който отговаря на телефон 112 и приема обажданията, друг поема леките произшествия, а трети – тежките. Дежурното длъжностно лице изготвя доклади и в качеството на ръководител определя кои екипи да посетят леките произшествия и кои – по-тежките, предвид това, че има екипи, предвидени за леки произшествия и екипи за тежки произшествия. Свидетелят заяви, че по време на нощните дежурства ръководството на около 30-40 души е осъществявано само от ищеца, той е разпределял работата и никой не е разполагал с правомощието да извършва промени. С ищеца са били на смяна до осем пъти месечно. За наложеното на ищеца наказание "порицание" свидетелят разбрал от други колеги, коментирали същото. Свидетелят знае, че наказанието е било наложено заради това, че не е изпратил патрулна кола при реализирано произшествие в[жк]с жена, която е щяла да бъде блъсната от такси. Във връзка с патрулите свидетелят заяви, че към 19 ч, патрулите от дневната смяна се сменят със служителите от нощната смяна, като според свидетеля, това е била причината ищецът да не реагира своевременно, макар че патрулна кола е била изпратена, но въпросната жена, участник в произшествието,

не е била на мястото. Според Б. така наложеното наказание на ищеца било доста сурово. Твърди, че до преди неговото налагане с ищеца се е работило лесно. След този случай обаче ищецът се затворил в себе си, загубил самообладание, имал съмнения относно правилността на действията си, като разчитал на мнението на колегите си по всички възникнали служебни въпроси. Ищецът бил в това състояние до момента на напускане му от група "Дежурна част и комендатура", отдел "Пътна полиция", СДВР. Желанието на ищеца да се премести било поради напрегнатата служебна среда. Наложено наказание направило ищецът по-затворен, по-притеснителен да не допусне грешка при изпълнение на служебните си задължения. Свидетелят лично е чувал длъжностни лица да коментират ищеца, че реакциите му са забавени, да се шегуват, като са му заявявали да внимава да не допусне грешка и да бъде наказан отново. Свидетелят разбрал за обжалване на наложеното наказание и за неговата отмяна. Лично ищецът му е споделял, че е предприел всички необходими действия, но пак му е наложено наказание. Свидетелят допълни, че с ищеца са имали и извънслужебни контакти. Относно преместването на ищеца в друг сектор "Организация и координация на пътно-транспортни произшествия и кризи", отдел "Пътна полиция", СДВР, свидетелят няма информация дали старото ръководство на ОПП е имало определена нагласа за това преместване. Новата длъжност, на която ищецът е преместен, е по-престижна, но независимо от това той винаги е заявявал, че наложеното му наказание е било несправедливо.

Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

По силата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност.

Разпоредбата на чл.205 АПК сочи като ответник по иска за обезщетение юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е СДВР, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Във връзка с обсъждане на въпроса за допустимостта на исковата молба, следва да се посочи още, че наличието на елементите от фактическия състав за ангажиране отговорност по чл.1, ал.1 ЗОДОВ имат отношение към основателността на иска, а не към неговата допустимост (Определение № 8484/25.06.2009 г. по адм. дело № 8437/2009 г. на ВАС, Определение № 14030/17.12.2008 г. по адм. дело № 9536/2008 г. на ВАС, Определение № 1492/04.02.2009 г. по адм. дело № 579/2009 г. и Определени № 6452/16.05.2018 г. по адм. дело № 5068/2018 г. на ВАС).

Предвид гореизложеното исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Разгледана по същество исковата молба е неоснователна, като мотивите на Съда за това са следните:

Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при

положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

За да възникне правото на ищеца да му се присъди претендираното обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди – както имуществени (претърпени загуби или са пропуснати ползи) или неимуществени (претърпени болки и страдания, които представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт за определен период от време), които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Посочената правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Вредата като правен институт по своята същност представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в претърпяване на болки и преживяване на страдания. ЗОДОВ не уточнява как се определя размерът на неимуществената вреда, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно – разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите, който дава възможност за определянето на вредите по справедливост.

Съгласно нормата на чл.52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. При формиране размера на обезщетението за неимуществени вреди се отчита степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца и е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. Също така спазването на принципа на справедливостта означава, че размерът на обезщетението трябва да е съобразен с характера и изражението на вредата, при отчитане на икономическия стандарт в страната, като обезщетението не трябва да бъде източник на обогатяване.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от Гражданския процесуалния кодекс, приложим на основание чл.144 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай, Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да

докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи, както и причинната връзка между тях.

Следва да се има предвид, че в доктрината се поддържат разнообразни виждания относно същността и обхвата на неимуществените вреди, разбирането, че те се отнасят до емоционалния живот на пострадалия и включват физическите и моралните страдания, предизвикани от действията на други лица. Не всяко увреждане обаче е релевантно (и съответно подлежащо на обезщетяване), а само онова, което се характеризира с продължителност и по-висока степен на интензивност. Настъпило като последица от отменения акт увреждане на ищеца не бе установено по делото.

Предявеният от ищеца иск за неимуществени вреди в размер на 500 лв. от датата на увреждането с издаването на отменената като незаконосъобразна заповед, която е наложено дисциплинарно наказание на 20.06.2017 г., се обосновава с нравствени, емоционални, психически, психологически терзания на личността, накърнена чест, достойнство, като е уронено доброто му професионални име, както и чувството му за самооценка, което от своя страна довело и до негативни последици върху психологическото му състояние. Изпитвал е негативни последици, свързани с оронване на професионалните му качества.

За доказване на същите по делото ся ангажирани гласни доказателства, събрани чрез разпита на свидетеля Б. Б.. С оглед на така събраните гласни доказателства Съдът счита, че не се доказват посочените в исковата молба преживявания на ищеца, представляващи неимуществени вреди /болки и страдания/, пряка и непосредствена последица от наложеното дисциплинарно наказание с отменената като незаконосъобразна заповед. От показанията на свидетеля се установява, че ищецът е преживял негативни емоции и притеснения, като е бил обект на подигравки. Съдът намира, че не се доказва наличие на пряка и непосредствена причинна връзка между претендираните неимуществени вреди под формата на негативни преживявания, и отменената като заповед за налагане на дисциплинарно наказание.

Действително, нормално е за служителя за бъде ядосан, когато му е наложено административно наказание, особено ако смята, че не е виновен. Само по себе си обаче, това не може да доведе до някакви особено съществени негативни преживявания, които да подлежат на обезщетяване, освен ако не се касае за изключително тежко и несправедливо дисциплинарно наказание като размер и вид наказателна репресия (уволнение или предупреждение за уволнение). Съдът счита, че при наложеното на ищеца дисциплинарно наказание "порицание" същото не може да предизвика такива силни негативни /психологически и стресови/ преживявания, каквито се твърдят в исковата молба. Ищецът не сочи писмени доказателства за установяване на твърденията му за претърпени вреди върху психиката му – потърсена лекарска или друга помощ във връзка с преживения стрес след издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, или особено силни негативни емоции. Следва да бъде споделено становището на ответника, че депресивните състояния се доказват със съответната медицинска документация, каквато по делото не е ангажирана. Не се доказва по делото преживените притеснения и негативни емоции да са с висока степен на интензитет, нито че са продължили през целия исков период.

Прилагайки правилото, че недоказаният факт се приема за неосъществен, при определяне на неблагоприятните правни последици от несправяне с носената в процеса доказателствена тежест, Съдът намира, че липсват доказателства за

претърпени от ищеца значителни неимуществени вреди, които да са оказали въздействие върху психологическото му състояние (според твърденията му), извън рамките на обичайните притеснения за изхода на делото, поради което исковата претенция следва да бъде отхвърлена изцяло.

С оглед изхода на спора искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. С изменението на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ в ред. ДВ, бр. 94/2019 г. се предвиди отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника, ако последният е бил защитаван от юрисконсулт при пълно или частично отхвърляне на иска. Съгласно чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, приложима на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ във вр.с чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.144 АПК, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Настоящото дело не се характеризира с фактическа и правна сложност, разгледано е и решено в рамките на две съдебни заседания, поради което Съдът определя сумата от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд-С. град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция на В. А. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] , с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ против Столична дирекция на вътрешните работи за сумата от 500 лв. Същата се претендира като обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди, вследствие на Заповед № 4332з-504/20.06.2017 г. на Началник на отдел "Пътна полиция" при СДВР, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца, и същата заповед е отменена по съдебен ред с Решение № 5917/17.10.2018 г., постановено по административно дело № 8157/2017 г., влязло в законна сила на 08.11.2018 г.

ОСЪЖДА В. А. К., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи към Министерството на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: